

DIZARY HOOFDLIJN

Boek 1 van de hoofdlijn
Dizary het levende systeem,

[CHECK SITE](#)

Boek 1 is er ook als Engelstalige
hardcover:
Dizary a hero's mark.

[CHECK SITE](#)

Je leest nu: Hoofdstuk 1 van:
Dizary demonen van Myradé.

[CHECK SITE](#)

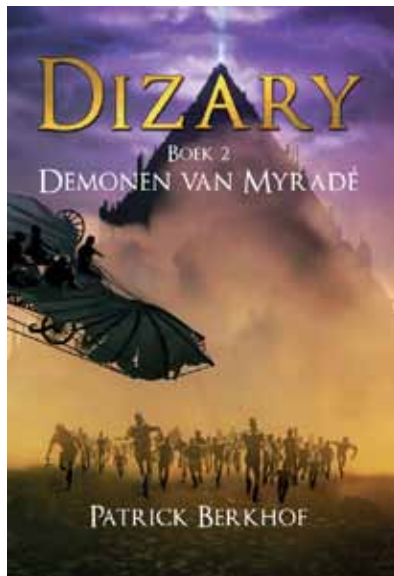

Boek 2 is er ook als Engelstalige
hardcover:
Dizary demons of Myradé

[CHECK SITE](#)

DIZARY
BOEK 2
DEMONEN VAN MYRADE

PATRICK BERKHOF

HOOFDSTUK 1

MISSIE MOES

Hun voetstappen denderden door de gang, de vloer kraakte onder hun gewicht. Ze smeten de deur open, liepen door en sloten hem af met een houten balk. Verder. Nog een gang door en daarna de trap op – de enige uitweg die ze hadden. De gang leek eindeloos, ze renden zo hard als ze konden. Eindelijk kwam de volgende doorgang naar links in zicht. Daarna naar rechts en meteen weer naar links, de trap op. Verder omhoog.

De zware voetstappen achtervolgden hen van steeds dichterbij. Zonder moeite werd een etage lager de deur opengebroken en de ijzingwekkende brul van de trol klonk alsof hij vlak achter hen stond.

Ze moesten verder, er was geen andere mogelijkheid. De laatste etage kwam in zicht, met zijn rijen voorraadkasten vol jampotten, in een langgerekte ruimte die aan het einde niet overdekt was – anders konden de reusachtige bijen niet af- en aanvliegen om de jampotten te bevoorraden. Er hing een overweldigende zoete geur en de vloer plakte. Bij de rand van de open etage aangekomen keken de gezellen de diepte in. Vijftien meter lager lag de stenen stoep van de Jamkade.

Arak, met zijn hoogtevrees, zei op veilige afstand: ‘We hadden ook een lagere verdieping kunnen uitkiezen.’

‘Precies,’ zei Jinasum en tegen Ylly zei ze: ‘Maar het was jouw plan toch om die trol hierheen te lokken?’

‘Het is óns plan, zo hebben we het vanochtend op het hoofdkwartier besproken. Dit is de juiste plek om dat beest te verslaan,’ zei Ylly.

‘Nou,’ zei Ileas. ‘Volgens mij hadden we beter...’

‘Is ’t klaar?’ vroeg Rudarg, die naar voren stapte. ‘Die hurner komt eraan, ’k hoor ’m.’

Het was tenminste nog een plan en Ileas kon zich er redelijk in vinden. Als het goed ging hoefden ze nauwelijks in actie te komen. Wel zo fijn, want hij vond het verstandiger om wapengezwaai en rake klappen te ontlopen. Dat was veel beter voor zijn iele en slungelige lijf. Hij was een eenvoudige jongen en bezat geen speciale krachten of iets van magie, voor zover hij wist. Het leven van de straat stroomde door zijn bloed en bracht hem altijd een nuchter levensmotto: zorg dat je niet doodgaat.

Hij stond naast zijn jonge collega’s Jinasum, Rudarg, Ylly, Arak en de poes Zeliska. Deze missie had de juiste ingrediënten. Het probleem – de trol –, een mix van dappere strijders, een aanvalsplan, een val, wapens, fysieke kracht. En toch... zijn gevoel zei hem dat er wat aan ontbrak. Hij probeerde de missie te vergelijken met eerdere prestaties, zoals het verslaan van een reuzenmot op de daktuinen van Klosterwoarde. Maar toen bepaalde geluk merendeels hun succes. Er moest toch ook een keer sprake zijn van wijsheid, vond hij. Eerder al had hij de taken van zijn collega’s in gedachten verdeeld en de aanvalsroute uitgestippeld. Theoretisch gezien moest dit een eenvoudige klus worden.

‘Als het zover is, ga jij naar links,’ zei hij tegen Arak. ‘En Jinasum...’

‘Vanaf hier heb ik meer overzicht als ik aan de touwen trek, dus ik blijf hier,’ zei Ylly.

Arak zei: ‘Let op, hij zal zo wel komen.’

‘Ja, ik hoor hem ook,’ zei Ileas. ‘Jullie weten het: niet meteen op dat beest –’

‘Dat beest wil je niet thuis in je bed vinden na een lange werkdag,’ zei Ylly tegen Jinasum.

‘Nee, zeker niet,’ antwoordde ze met haar degen in de aanslag.

‘Eerder iemand als ik, bijvoorbeeld.’ Ylly haalde een hand door zijn zwarte haren.

Ze richtte haar ogen even naar de lucht en zuchtte. Daarop schudde ze zijn haren weer in de war en zei: ‘Je hebt ambities, maar nog een hoop te leren, jochie. Maak je liever gereed.’

‘Ha, ha, doe nou niet alsof je tien jaar ouder bent dan ik! Als we dit trollenprobleem oplossen verdien ik een zoen.’ Ylly zwaaide met zijn twee roestige dolken langs zij.

‘De eerste krijg je dan van Rudarg,’ zei ze lachend.

Ileas kuchte om de aandacht te krijgen en zei luid: ‘Mooi, laten we goed observeren wat de trol straks gaat doen. Eindelijk hebben we hem tot hier weten te lokken. Jullie weten het: we moeten deze klus netjes aanpakken.’

‘Netjes?’ vroeg Rudarg. ‘Zoals met mes en vork?’

Ileas antwoordde: ‘Er geen ergere rommel van maken dan het probleem al is.’

Nou hadden ze de afgelopen maanden niet bepaald een onberispelijke reputatie opgebouwd.

‘Vooruit dan,’ zei Ylly en hij ging er klaar voor staan.

Verderop klonk gebonk en gekraak. De laatste smalle houten doorgang vormde geen obstakel voor de trol en met een overdonderend kabaal, woest snuivend, liet hij zich zien. Hij had vuisten zo groot als een wijnavat en als hij je daarmee raakte, brak hij je schedel met gemak in stukken. Zijn nagels waren zo scherp dat je er een rafelige open buik aan overhield als je niet uitkeek. Hij had vingers die je botten braken alsof het stokjes waren. Zo van een afstandje gaf hij de indruk van een langgerekt bonk vlees en het was nog maar een jonkie.

‘Jaaah, we pakken hem.’ Ylly rukte strijd lustig aan een paar touwen.

Er gebeurde helemaal niets.

‘Ylly, nu!’ zei Ileas. ‘Nu, nu in de zin van – meteen!’

De trol deed een paar stappen en stond al voor hem. ‘Haai.’ Zwoesh. Ileas vloog door de lucht en kwakte tegen een muur. Een ijzige pijn trok door zijn borst, bloed bevlekte zijn linnen hemd.

Zijn vriend zag het gebeuren en brulde tegen de trol: ‘Stop, hou daarmee op! Jouw woest gedrag is ongetolereerd in onze wijk. Je staat onder arrest.’

‘Bwaaah, haaah, haah.’ De trol sputterde flauwtjes. Hij had donders goed begrepen dat hun val – hem onder de voorraadkasten bedelven – haperde. Ook wist hij dat de gezellen geen kant meer op konden. Zijn grijns legde twee rijen brokkelige tanden bloot.

Jinasum kwam naar Ileas toe. ‘Gaat het?’

‘Ik red me wel,’ zei Ileas. ‘Help de anderen.’

‘Kabouter!’ zei de trol tegen Rudarg Klats.

Die reageerde meteen met: ‘Jij kwaspelaar!’ Rudarg was klein en beslist geen kabouter. Hij was een driftige jongeman, die ooit door beheksing klein was geworden; zoals gekrompen linnen in de kookwas. Om zijn lengte te compenseren bezat hij een contractie van mechanisch uitschuifbare benen. Die stelden hem in staat, hoog te springen en als een roofvogel boven op de trol te landen. Zijn sprong begon stevig, maar dat was de plafondbalk ook waar hij tegenaan vloog.

Dat leidde de trol even af en dat was voor de gezellen het teken tot aanvallen. Ylly, Rudarg, Arak en Zeliska stormden op hem af met roestige dolken, getrokken degen, touw en vlijmscherpe nagels. De trol reageerde snel en hield hen op afstand met zijn vervaarlijke klauwen, waarmee hij zonder moeite dwars door een houten kast heen sloeg. Gebroken jampotten vlogen in het rond en de houten vloer werd spectaculair glad.

Ook Ileas kreeg een paar glassplinters tegen zich aan terwijl hij weer overeind kwam. Met één hand op zijn borst stelpte hij het

bloeden en ondertussen schatte hij in, op welk moment hij het beste in het gevecht kon inspringen. Hij had een goed overzicht van het geheel en zag alle ingrediënten van deze missie samenvloeien tot een moes. Waarom toch? Waarom koos bijvoorbeeld zijn collega Rudarg geen betere ondergrond voor hij met zijn korte zwaard uithaalde? Nu zwabberde hij op zijn mechanische benen door de jamen de uithaal met zijn zwaard miste Arak op een haar na.

Arak had gelukkig ervaring en bukte op het moment dat het zwaard over zijn hoofd suisde. Intussen bleef hij zich maar richtten tot de trol: ‘Trol, je weet dat dit verboden is.’ Met een lus in een touw probeerde hij een van de grote klauwen te grijpen, maar het beest mepte erop los. ‘Laat mij je handjes binden, voor er nog meer gevaarlijke dingen gebeuren. Kom op!’

‘Neu,’ zei de trol. Hij bleef met zijn klauwen maaien en miste Jinasum net. Zij haalde daarop met haar degen uit naar zijn kuit, maar die ketste af op de dikke eeltlaag. ‘Dat beest is te hard,’ zei ze. ‘Zeliska, je nagels zijn meer dan welkom.’

Boven op een stellingkast sloop de poes Zeliska dichterbij, maar net toen ze de trol wilde bespringen trok hij de kast omver. Ze viel en glibberde over de vloer. De kleverige jam veranderde haar bruinwitte vacht in een vieze bende.

Arak hielp haar weer op de been. ‘Gaat het?’ En daarop glibberde ook hij over de vloer.

Ze miauwde naar hem en ze knikten beiden. Toen sprong ze op de trol af en Arak deed nog steeds zijn ding met de lus in het touw. Pats, deze onverwachte vuistslag van de trol had hij niet voorzien. Meteen sloeg hij terug, maar nu dook Ylly voor hem op. Door de rake klap die de jongen opving, rolde hij met zijn ogen. Toch deed het hem weinig – hij was een hardeen al snel ging hij verder met waar hij mee bezig was: Arak, Rudarg en Jinasum in de weg lopen en proberen zoveel mogelijk handelingen van zijn collega’s na te

doen.

Naar Ileas riep hij: ‘Doe dan mee, kneus!’

Ileas keek hem boos aan. ‘Je moet... Kijk dan. We kunnen allemaal beter... Waarom denkt niemand na? Het is allemaal zo chaotisch.’ Hij had niet het gevoel dat hij een afwachtende houding aannam – hij was gewoon bedachtzaam.

Het leek erop dat ze geen stap verder kwamen in deze brij van rondvliegend glaswerk, kleverige jam, versplinterde kasten en woeste kreten.

Opeens viel er een pauze doordat een grote vlinder de aandacht trok. Het was Jinasum: zij had een groene organische cape en als ze die wijduit hield, waren de vlinderpatronen haast hypnotiserend.

De donkere kraalogen van de trol prikten er meteen doorheen. ‘Whaah, haah, haah.’

Jinasum gaf niet op en wikkelde haar ondoordringbare cape strak om zich heen. Ineens schoot midden tijdens haar handelingen een groene cocon uit. Dit bracht de trol wél van de wijs en hij draaide rondjes om haar te grijpen. Zijn afleiding betekende voor de anderen een mooie gelegenheid om hem in te sluiten. Arak had eindelijk de lus rond de pols van de trol geslagen; nu de andere pols nog. Rudarg prikte de trol in zijn schenen en eindelijk slaagden ze erin het beest in bedwang te krijgen.

‘Auw, nou!’ zei de trol.

Het geheime wapen van de weetkundige poes Zeliska waren haar nagels. De anatomie van veel levende wezens was haar bekend; ze wist op welke plekken ze moest uithalen voor gemene verwondingen. Miauwend sprong ze naar voren en met haar nagels maakte ze een paar diepe voren in zijn rug.

Ylly bleef vooral springend en huppend zijn collega’s na-apen, zonder al te veel resultaat. De trol was hem zat en mepte hem als een vlieg tegen de vloer.

Dit was het moment. Ileas schoot hem te hulp, hij sprong op de schouders van de trol en sloeg het touw een paar keer rond zijn nek. Meteen gaf het beest een ruk aan het touw, zonder te begrijpen dat hij zichzelf nu stond te wurgen. Met zijn vrije hand greep hij Ileas bij zijn arm en smet hem tegen de vloer alsof hij wasgoed droogslingerde. Ileas gleed een paar meter door naar de rand van de etage. Zijn lijf deed overal zeer en hij proefde bloed in zijn mond.

Met donderende voetstappen kwam de trol op hem af. Ileas zag zichzelf vandaag al als eerste van het team sterven. ‘Jelp!’ piepte hij en hij kroop door de glibberige jam achteruit, in de richting van de rand van de etage. ‘Iemand?’

Ylly was alweer op de been. Hij keek naar Ileas en de trol – keek alleen maar. En was dat een grijns op zijn gezicht?

Ileas gilde: ‘Help me dan, verdomme!’

De trol kwam dichterbij en hief zijn klauwen.

Kadeng, kadeng, kadeng, klonk het geluid van de stellingkasten, die als een stel dominostenen omvielen. Trots keek Rudarg toe: met zijn mechanische benen was hij erin geslaagd hun trollenval toch nog in werking te stellen. Een van de kasten overviel de trol en vloerde hem. Daarna droegen nog een paar kasten bij aan zijn insluiting. Verderop in de ruimte klapte de rest van de kasten omver, zonder verder effect.

Ileas slaakte een zucht van verlichting, maar meteen daarop versplinterde de klauw van de trol op nog geen centimeter bij hem vandaan de vloer. De trol was verzwakt, maar nog wel in staat om zich met zijn klauw onder de kasten vandaan te trekken. Zijn donkere ogen lieten Ileas niet meer los – zijn voorliefde voor jam had duidelijk plaatsgemaakt voor zin in een smakelijk gebarsten schedeltje met vulling. Rochelend en piepend kwam hij dichterbij.

Ileas gloeide van de angst en bewegingsloos als een rotsblok bleef hij zitten.

Het was Zeliska die hem te hulp sprong. Met haar nagels sneed ze in de nek van de trol. Zodra die zijn eigen bloed zag slaakte hij een kreetje van schrik. In paniek stond hij op en schudde Zeliska van zich af. Zijn kop begon een beetje te draaien en zijn bek viel sloom open. Met zwaaiende armen probeerde hij op de gladde vloer nog zijn evenwicht te bewaren. De trol viel flauw en aan het eind van de etage kwakte zijn logge lijf neer. Dat plotselinge gewicht brak de onderliggende steunbalken en de volledige vloer dreigde als een boek samen te vouwen.

Met moeite probeerde Ileas weg te kruipen, maar de vloer was veel te glad en zijn handen kregen nergens grip.

Gelukkig gleed het zware lichaam van de trol nog net op tijd van het uiteinde van de vloer en maakte vijftien meter lager een deuk in de Jamkade.

Op de achtergrond bleven de stellingkasten vol jampotten omvallen - kadeng, kadeng, kadeng. Als een heerlijke waterval droop de jam van de etage omlaag.

Ileas kroop door de smurrie naar de rand en zijn collega's volgden hem. Boos sloeg hij op de talismannen en amuletten die hij rond zijn nek had hangen. 'Waarom droeg ik jullie ook alweer?'

Beneden keek de trol versuft rond, niezend van het stof.

'We moeten hem pakken,' zei Ileas. 'Alleen dan...'

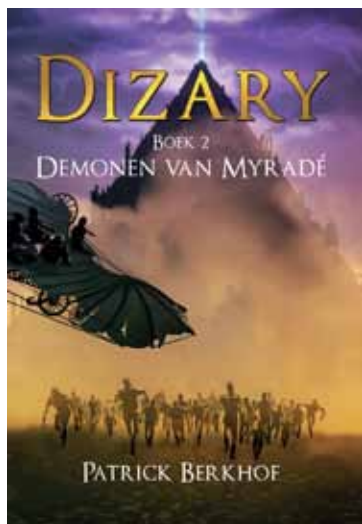
'Daar gaat hij al,' zei Ylly.

Met moeite stond de trol op en ging er hinkstappend vandoor. Vanaf de Jamkade werden de gezellen door tientallen wijkbewoners aangestaard.

Arak zei: 'Misschien noemen ze hierna wel een jam naar dit legendarische moment.'

'Volgens mij missen we toch echt een ingrediënt,' zei Ileas.

Lees vlug verder in het echte boek!

CHECK SITE